

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 09 фебруар 2026 21:09

Постоји одређена потреба сваког човека, сваког појединца, да време у коме живи перципира као најгоре и најтрагичније. Самим бацањем у „океан постојања“, како то поетски на једном месту наглашава Андрић, сусрећемо се са тежином живота, тежином мисли, и неретко за то окривљујемо окружење и време нашег бивствовања. Поставља се питање како онда заиста, објективно, можемо да оценимо у ком стању се друштво налази.

Један од јасних показатеља лошег друштва, друштва „у распадњу“, нису поделе, велике поларизације и неслагања сама по себи, већ то јесте појава „лова на мислеће биће“. Сведоци смо да у Србији већ годину и по дана постоји озбиљна подела у народу, и да је дискредитација и дискриманација са обе стране, уколико експлицитно не станете на једну, у великој мери присутна.

Професор Слободан Антонић је човек који већ годинама успешно „преживљава лов“ и без обзира на ситуацију и последице износи своје мишљење. Имали смо ту част да је чувени српски социолог и политиколог разговарао са нама о свим битним друштвено-политичким питањима.

Професоре Ваш научно-истраживачки рад из године у годину, из месеца у месец, из дана у дан, из колумне у колумну, не само да добија све већу пажњу, пре свега људи који Вас прате, већ, чини се, добија све више на значају и у некој „стручној јавности“. Због тога, пре него што Вам поставим питања од суштинске важности за развој и опстанак српског друштва и српске државе, питао бих Вас како тумачите рад САНУ-у у овом веку? Да ли сте били изненађени претходним избором чланова?

Благодарим на лепом мишљењу о оном што радим. Често сам некако деловао као „полудивљи социолог“, како се то каже – стварао сам, не само у научним институцијама, већ и ван њих. Некада је то било и одметнуто од тих установа, у смислу да сам заступао изразито мањинско мишљење. Наравно, каткада би, у одређеним питањима, то мањинско мишљење временом постајало већинско. Али бих се онда, по неким другим питањима, опет нашао у мањини. Сада мислим да је то моја судбина и с тим сам се већ помирио.

Када је пак реч о САНУ, па и Универзитету какав данас имамо, ове наше значајне националне институције током последњих пар година многе су изненадиле политичким или идеолошким ангажовањем свог административног врха. Али, наше елите не одступају од општег карактера система који је успостављен у Србији и који сам описао у својој последњој књизи Неоколонијализам и инверзни национализам: случај Србије.

Књига се може лако наћи и читати на интернету, па позивам Ваше читаоце да је погледају.

Почетком овог века ваши текстови у НСПМ заједно са текстовима Ђорђа Вукадиновића, били су као отворени прозор у загушљивој медијског атмосфери еурофанатичне реторике. Српској јавности објашњавали сте шта су компрадори и компрадурска елита. Сада видимо шта та компрадурска елита ради и колико је моћна у Србији. Како се од ње одбрани, и да ли је уопште одбрана могућа без неког ревулиционарног чина унутар српског друштва?

Да, у то време – сајт НСПМ је покренут 2002. године – били смо готово потпуно усамљени. Постојале су само две стране: еврофанатици – политичари, новинари и интелегенција који су слепо исповедали атлантистичку идеологију; а поред њих су биле

тзв. старорежимлије – политичари и пратећа интелигенција поражених структура власти СПС и СРС.

Али, у почетку било нас је тек неколико. И, велика је заслуга НСПМ што је истакао заставу отпора и алтернативе, омогућивши да се око ње људи окупљају, а затим и да по том моделу праве нове, неформалне структуре

Требало је да прође чак десет и више година, па да се формира један круг критичке националне интелигенције, чему је НСПМ изузетно допринео. Тек тај круг је затим омогућио нашој јавности да се отрезни и да боље схвати ко су наши „западни пријатељи“, односно шта је прави циљ тог бескрајно понижавајућег процеса који се зове „евроинтеграције“.

Али, у почетку било нас је тек неколико. И, велика је заслуга НСПМ што је истакао заставу отпора и алтернативе, омогућивши да се око ње људи окупљају, а затим и да по том моделу праве нове, неформалне структуре.

Данас је ситуација сасвим другачија. Патриотски и антиколонијални осећај у народу је убедљиво већински, а национална интелигенција – са свим својим међусобицама – интелектуално је ипак далеко супериорнија у односу на опслужујућу, аутоколонијалну идеократију. У том смислу, ових наших четврт века „борбе за тумачење“ није било узалуд.

Књига коју сте издали 2015. године Још није готово – Милошевић уздрмала је српску јавност, без обзира што су се медијски моћници трудили да је игноришу. Данас, више од 10 година касније, овај наслов посебно је актуелан. Због чега сте написали ову књигу? Да ли сте мењали током времена и свог сазревања, личног и професионалног, мишљење о Слободану Милошевићу? Ако јесте, због чега, и какво ће бити његово место у српској историји?

Али, морамо превредновати и његову историјску улогу, нарочито након Милошевићевог изузетног држања пред Хашким трибуналом. Он ту ни у једном тренутку није покушао да

спасава себе тако што ће гурати под лед своју земљу и свој народ

Милошевића сам на један начин сагледавао деведесетих, а на други начин после 5. октобра. Тада се десила колонијална контрареволуција – народ је преварен и угуран у нову врсту економске, политичке и културне зависности. Приватизација нам је нанела већу штету него бомбардовање 1999. године. Преварно одвајање Црне Горе и асистирана сецесија Косова – све су то били делови истог неоколонијалног пројекта. У том светлу, морала се превредновати и политичка улога Слободана Милошевића.

Али, морамо превредновати и његову историјску улогу, нарочито након Милошевићевог изузетног држања пред Хашким трибуналом. Он ту ни у једном тренутку није покушао да спасава себе тако што ће гурати под лед своју земљу и свој народ. Ускоро се навршава 20 година од његове смрти. То је још једна прилика да се објективно сагледа његово наслеђе – како његове грешке, тако и његове заслуге.

Пре нешто више од три године издајете книгу, студију Срби и Руси – два заветна народа. Емир Кустурица њој придаје изузетан значај, јер како он каже објашњава однос Запада према Србима и Русима и њихово суштинско неразумеване ова два народа. Какав је по Вашем мишљењу данас однос Срба и Руса и колико се разликује однос две државе од односа два народа? Колико смо упућени једни на друге?

Данашњи Срби су почели боље да упознају праве Русе, оне од крви меса, тек после 2022. године. Тада су, бежећи од рата и санкција, Руси стали да се досељавају у Београд, Нови Сад и друге наше градове. Онда смо видели да нису баш какви смо их замишљали. По држању и темпераменту некако су више северњачки народ, мада су нам по вери и језику врло блиски.

Патриотски и антиколонијални осећај у народу данас је убедљиво већински

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 09 фебруар 2026 21:09

[Redacted text]

[Redacted text]

leskovackeprice.com